

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.525 van 26 oktober 2000
in de zaak A. 93.416/VII-21.937.**

In zake : de n.v. GARCO,
gevestigd te MECHELEN,
Hanswijk de Bercht 36

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. GARCO op 10 juli 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw dd. 18 april 2000 'houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen het besluit van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) dd. 24 augustus 1998 waarbij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij beslist dat de N.V. GARCO, Hanswijk De Bercht 36 te 2800 Mechelen, niet aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 3, §3 van het Bodemsaneringsdecreet en dat hij bijgevolg verplicht is om in te gaan op de aanmaning tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek van de grond gelegen aan de Hanswijk De Bercht 36 te 2800 Mechelen'";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 11 september
2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
5 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
M. DEKETELAERE die, loco Advocaat D. LINDEMANS
verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat
A. GEKIERE die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan
berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat in haar verzoekschrift de verzoekende partij stelt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit voor haar twee zaken inhoudt enerzijds dat ze op eigen kosten een bodemonderzoek moet laten uitvoeren en anderzijds dat ze niet wordt erkend als onschuldig bezitter in de zin van artikel 31 van het bodemsaneringsdecreet; dat zij betoogt dat dit laatste voor gevolg heeft dat zij "onherroepelijk wordt beschouwd als saneringsplichtige", dat, immers, het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek de eerste stap is in de decretaal vastgelegde procedure van bodemsanering, hetgeen blijkt uit de definitie van het begrip "bodemsanering" zoals opgenomen in artikel 2, 12° van het bodemsaneringsdecreet, dat na de uitvoering van het beschrijvend bodemonderzoek zij geenszins nog de exceptie van onschuldig bezitter kan opwerpen, dat zij wordt overgeleverd aan het uiteindelijke resultaat van het verder verloop van de bodemsaneringsprocedure, die niets meer te maken heeft met de vraag naar de saneringsplicht, c.q. de saneringsplichtige, doch alles met de technische resultaten en de risicobeoordeling, dat zij meteen ook wordt gedwongen de zware financiële implicaties die aan de uitvoering van een bodemsanering verbonden zijn, op zich te nemen, dat op grond van het oriënterend bodemonderzoek dat de n.v. SORESMA in 1996 uitvoerde, het met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vaststaat dat het uit te voeren beschrijvend bodemonderzoek tot de conclusie zal leiden dat er effectief saneringswerken zullen moeten plaatsvinden, dat de n.v. SORESMA haar dit informeel heeft bevestigd, en de saneringsoperatie op honderd miljoen frank heeft geschat, dat zij voor de financiering van het onderzoek en de sanering in de problemen zal komen, dat op haar de wettelijke verplichting rust een jaarrekening voor te leggen die een getrouw beeld geeft van de economische toestand van de onderneming, dat dit voor de verzoekende partij meebrengt dat zij verplicht wordt een provisie

van tientallen miljoenen franken aan te leggen en in te schrijven, waaruit bijgevolg het virtueel faillissement van de vennootschap zou blijken; dat zij beklemtoont, onder verwijzing naar de middelen, dat zij geenszins de saneringsplichtige is, dat de decreetgever er zich terdege om bekommerd heeft dat niet de "verkeerde" persoon als saneringsplichtige zou worden aangeduid, dat om die reden de "exceptie van onschuldig bezitter" onmiddellijk aan het begin van de bodemsaneringsprocedure dient te worden opgeworpen en beslecht; dat zij nog betoogt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ook duidelijk naar voor komt wanneer men haar actuele rechtstoestand afzet tegen de hypothese dat de Openbare Afvalstoffenmaatschappij (hierna genoemd : OVAM) haar wel zou hebben erkend als onschuldig eigenaar, dat, immers, in het laatste geval zij onmiddellijk zou bevrijd zijn van haar saneringsverplichtingen, en OVAM alsdan ambtshalve dient over te gaan tot sanering overeenkomstig artikel 45, § 2, van het bodemsaneringsdecreet, dat in dit geval de kosten dan ten laste vallen van het fonds voor ambtshalve sanering;

Overwegende dat in haar nota de verwerende partij betoogt wat volgt :

"De bestreden beslissing verplicht verzoekende partij er niet toe een bodemsanering uit te voeren, doch enkel een oriënterend bodemonderzoek uit te voeren. Blijkt uit het beschrijvend bodemonderzoek dat een sanering zich opdringt, dan kan pas na een nieuwe formele beslissing tot sanering van de OVAM tot sanering moeten worden overgegaan. Verzoekende partij zal deze beslissing opnieuw kunnen aanvechten en hierbij alle onwettigheidsexcepties aanvoeren (ook van vroegere beslissing, zeker wanneer zij hiertegen een vernietigingsberoep heeft ingesteld). De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zal dus niet verhinderen dat verzoekende partij nog zal kunnen aanvoeren, althans tot aan de uitspraak over het annulatieberoep tegen de bestreden beslissing, dat zij onschuldig bezitter is. Het nadeel dat zij in dat opzicht aanvoert is dus onbestaande, minstens niet ernstig.

Het is onjuist te stellen dat verzoekende partij door het uitvoeren van het oriënterend onderzoek ook onweerlegbaar saneringsplichtig zal zijn. Zolang het annulatieberoep hangende is, zal eisende partij deze hoedanigheid kunnen blijven betwisten.

Verzoekende partij toont niet aan dat de kosten van het oriënterend onderzoek voor haar een moeilijk te herstellen nadeel uitmaken. Ook de verplichting een waarheidsgetrouwe jaarrekening op te stellen betekent nog niet dat nu reeds provisies voor bodemsanering dienen te worden aangelegd. Des te meer is dit niet het geval wanneer verzoekende partij meent dat zij niet als saneringsplichtige kan worden aangemerkt. Een loutere vermelding in de toelichting van de jaarrekening van het geschil en de aard ervan, zal een juist beeld kunnen geven van de boekhoudkundige toestand van het vermogen van verzoekende partij.

Uit voorgaande blijkt dat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voorhanden is, minstens door verzoekende partij niet aanneembaar wordt gemaakt. Bijgevolg dient de vordering tot schorsing alleen al om die reden te worden afgewezen";

Overwegende dat in haar betoog de verzoekende partij er van uitgaat dat het bestreden besluit voor gevolg heeft dat zij "onherroepelijk" wordt beschouwd als saneringsplichtige, met alle financiële gevolgen vandien; dat dit uitgangspunt niet terecht is; dat, immers, de verzoekende partij de beslissing tot niet erkenning als onschuldig bezitter met een annulatieberoep heeft aangevochten, zodat die beslissing niet definitief is en door een annulatiearrest ongedaan kan worden gemaakt; dat alsdan de verzoekende partij zonodig gerechtigd zal zijn de wettigheid van het bestreden besluit te betwisten, in geval op basis van de resultaten van het beschrijvend bodemonderzoek zij verplicht zou worden tot het uitvoeren van de bodemsaneringswerken; dat het bestreden besluit niet inhoudt dat de verzoekende partij een bodemsaneringsproject en bodemsaneringswerken moet uitvoeren; dat juist uit de resultaten van het beschrijvend bodemonderzoek waartoe het bestreden besluit verplicht, zal blijken of een bodemsaneringsproject en bodemsaneringswerken zullen moeten worden uitgevoerd; dat dit ook blijkt uit

artikel 12, § 1, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering dat bepaalt dat een beschrijvend bodemonderzoek wordt ingesteld om de ernst van bodemverontreiniging vast te stellen alsook uit artikel 30, § 3, van hetzelfde decreet, dat luidt als volgt : "Indien het beschrijvend bodemonderzoek aantoonst dat de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt, wordt een bodemsaneringsproject opgesteld en worden bodemsaneringswerken uitgevoerd"; dat, voor zover als nodig, ook nog kan worden verwezen naar de brief van 18 februari 1998 van de OVAM aan de verzoekende partij, waarin wordt medegedeeld dat de OVAM van oordeel is dat op basis van het voorgelegde verslag van het uitgevoerde bodemonderzoek geen definitieve uitspraak kan worden gedaan over de ernst van de bodemverontreiniging en dat daartoe nog informatie ontbreekt met betrekking tot de aard, hoeveelheid, concentratie en oorsprong van de verontreinigde stoffen, de mogelijkheid op verspreiding ervan en het gevaar op blootstelling eraan van mensen, planten en dieren en van het grond- en oppervlaktewater, evenals de prognose van de spontane evolutie van de verontreinigde bodem naar de toekomst toe; dat aangezien het onderhavige bestreden besluit geen verplichting tot sanering oplegt en dat daartoe in elk geval nog een formele beslissing tot sanering zal moeten worden genomen waarvan de verzoekende partij de schorsing en de nietigverklaring zal kunnen vorderen, zij niet aannemelijk maakt dat zij op grond van het bestreden besluit, verplicht zal zijn onmiddellijk een provisie voor sanering aan te leggen derwijze dat zij virtueel failliet is;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aan de verzoekende partij niet de nadelen berokkent die zij in haar verzoekschrift aanvoert; dat derhalve niet is voldaan aan de tweede voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig oktober tweeduizend, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

M.-R. BRACKE.